

2. neděle po Narození Páně – rok C (2025)

1. čtení - Sir 24,1-4.12-16 (řec. 1-2.8-12)

Moudrost Boží sídlí ve vyvoleném lidu.

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Moudrost se sama chválí a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: "Usad' se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!" Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Sionu jsem obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.

Mezízpěv - Žl 147,12-13.14-15.19-20

Odp: Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina,
chval svého Boha, Sióne,
že zpevnil závory tvých bran,
požehnal tvým synům v tobě.

Zjednal tvému území pokoj
a sytí tě jadernou pšenicí.
Sesílá svůj rozkaz na zemi,
rychle běží jeho slovo.

Oznámil své slovo Jakubovi,
své zákony a přikázání Izraeli.
Tak nejednal se žádným národem:
nesdělil jim svá přikázání.

2. čtení - Ef 1,3-6.15-18

Předurčil nás, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrněni v lásce, ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. (To proto,) aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotnosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném (Synu). Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápání a jejich smysl odhalování, (takže budete moci mít) o něm správné poznání. On at' osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy (skrývá) křesťanům jeho dědictví.

Zpěv před evangeliem - srov. 1 Tim 3,16

Aleluja. Sláva tobě, Kriste, tys byl hlásán pohanům, sláva tobě, Kriste, tys došel víry ve světě. Aleluja.

Evangelium - Jan 1,1-18

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorovený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědecký a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme

dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Vzpomínám si, že jako dítě, ministrant, jsem se vždycky divil, proč je na Vánoce takové zvláštní evangelium. „Na počátku bylo Slovo, Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ Proč není o Vánocích evangelium o jeslickách, právě o narození Ježíška, o pastýřích, o andělech? Nějak jsem to čekal víc.

Ted' vidím, jakou hloubku má toto evangelium. Právě dnes církev opakuje vánoční evangelium a stojí za to se zamyslet nad tím, jaký je smysl evangelia. Samozřejmě nejsme si schopni všeho všimnout, o všem si říct. Především se v něm říká, že Slovo, tedy Ježíš, je Bůh a že je to On, kdo stvořil svět. Svět byl stvořen skrze něj, - ale je tam smutná poznámka - svět ho nepoznal. Přišel ke svým a jeho vlastní ho nepřijali, odmítli ho. Svět nepoznal svého Stvořitele. Když Ježíš přišel na svět, Bůh si jako místo jeho narození vybral stáj a jesle. Bůh nechal Ježíše položit do jeslí. Jesle – je to zvláštní místo - žlab, koryto, z něhož jedí zvířata. Jesle se v evangeliu objevují i na jiném místě - v evangeliu o marnotratném synovi. Když marnotratný syn vzal polovinu otcova majetku a už ho promarnil, všechno prohýřil s nevěstkami, utratil pro zábavy, zůstal bez prostředků a byl v tak krajně svízelné situaci, že skončil u prasečího koryta a jedl spolu s prasaty, a i to mu bylo zakázáno, protože prasata měly právo jíst z koryta a on se na ně mohl jen dívat, nemohl totiž jídlo z prasečího koryta ani vzít. Skončil tedy u koryta, u jeslí. Podívejme se: Bůh nechal svou matku, aby položila Ho do jeslí, protože věděl, že tam nás může vždy nalézt. Tam se setká s tebou i se mnou – u žlabu.

Když ve svém životě upadneme do hříchů, ocitneme se u koryta, u jeslí - Ježíš tam na nás čeká. Proto je v jeslích, aby byl pro nás - hříšníky.

Začali jsme Jubilejní rok, 2025 let od narození Krista, a papež František během homilie při půlnoční mši svaté na Štědrý den řekl, že Ježíš Kristus je Brána, kterou Otec otevřel uprostřed světa, uprostřed dějin, abychom se k němu mohli vrátit. Tato Brána je nám velmi blízká. A papež dodal: „Nezapomeňte - zde Svatý otec dokonce trochu zvýšil hlas: Ježíš odpouští vždycky. Ježíš odpouští všem. Tato Brána je vždy otevřená.

Když jsem slyšel, že Ježíš je brána, kterou Bůh Otec staví doprostřed světa, vybavil se mi nějaký film, kde se někdo ocitne jako v jiném světě, a nemůže se vrátit do svého vesmíru a najednou uvidí nějaké tajemné dveře, nějakou tajemnou bránu a vrátí se skrz ni. Ale po celý film hledá tu bránu, ten průchod do svého světa, protože se ztratil a neví, jak se dostat zpátky. Je uvězněn v nějakém virtuálním světě.

A najednou v tomto našem světě, kde se nám někdy zdá, že jsme uvězněni uprostřed zla, zapleteni v nějaké houštině hříchu, že už není cesty ven, Bůh Otec postaví bránu, kterou se můžeme vrátit k Bohu. Můžeme se vrátit na cestu dobra, na cestu světla. Touto branou je Ježíš. Právě o tom je toto evangelium, které je na první pohled tak suché a divné. Ne, je velmi vzácné, velmi životní, velmi užitečné. Stojí za to o něm přemýšlet.

Drazí v Kristu, na tento celý Jubilejní rok, k tomu, co nás v tomto krásném čase čeká, abychom našli Ježíše, Bránu - každý z nás osobně - a prošli jí, ať nám Pán žehná: ve jménu Otce i Syna i + Ducha svatého. Amen.